

מ"ת 49197/09-14 - מדינת ישראל נגד א ד

בית המשפט המחוזי בנצרת

18 נובמבר 2014

מ"ת 49197-09-14 מדינת ישראל נ' ד
(עציר)

בפני כב' השופט הבכיר זיאד הווארי
המבקשת: מדינת ישראל
נגד
המשיב: א ד (עציר)

נוכחים:

בשם המבקשת: עו"ד שירי שחף

בשם המשיב: עו"ד לואי דיאב - סניגוריה ציבורית

המשיב בעצמו [באמצעות השב"ס]

החלטה

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום אשר מייחס לו את העבירות הבאות:

- א. חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
- ב. פגיעה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין.
- ג. החזקת סכין שלא כדיון - עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

2. מכתב האישום עולה בתמצית, כי בין המשיב ואחיו (להלן: "המתלונן"), קיים סכסוך על רקע טענת המשיב כי המתלונן חייב לו כסף. ביום 14.9.14 הגיע המתלונן עם רכבו לחניה שבחצר ביתו של מ מתלונן (להלן: "מ") במטרה להיפגש עמו. המשיב, אשר מתגורר מול ביתו של מ, יצא מביתו ומשהבחין במתלונן משוחח עם מ, ירק לעברו וקילל אותו. המתלונן יצא מרכבו והמשיב התקרב לעברו כשהוא מצויד בסכין. או אז דקר המשיב את המתלונן שתי דקירות באמצעות הסכין: האחת, במותן שמאל והשנייה, בבית החזה. בתגובה תפס המתלונן את המשיב והשניים נפלו ארצה, אז הגיע מ למקום והרחיק את המשיב מהמתלונן. המתלונן הלך לכיוון הרכב, אז לקח המשיב מפתח גלגלים וזרקו לעברו, אך לא

הצליח לפגוע בו. כתוצאה ממעשי המשיב נגרמו למתלונן פצעי דקירה במותן שמאל עם פגיעה בכליה השמאלית ופצע נוסף בקדמת חזה שמאל. המתלונן אושפז בבית החולים מיום האירוע ונכון להגשת כתב האישום ביום 21.9.14, טרם שוחרר.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים. לטענת המבקשת, קיימות ראיות לכאורה טובות מאוד הקושרות את המשיב לעבירות המיוחסות לו אשר כוללות, בין היתר, את הודעת המתלונן, צילום הזירה והחבלות, הודעות עדים לאירוע, תיעוד רפואי ועוד.

4. בדיון מיום 23.9.14 הסכים ב"כ המשיב לקיומן של ראיות לכאורה, אולם טען כי קיימת חולשה בחומר הראיות בכל הנוגע למיקום שבו התרחש העימות בין המתלונן והמשיב. בהסכמת המבקשת, נשלח המשיב לשם קבלת תסקיר מעצר בעניינו.

5. בדיון מיום 13.11.14, לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן, אשר לא המליץ על שחרורו של המשיב בחלופה המוצעת, שב ב"כ המשיב וטען לעניין עוצמת הראיות בתיק. לטענתו, המתלונן ומ. נפגשו במתכוון מול ביתו של המשיב וזאת על מנת להתגרות בו. הוסיף כי מ אינו איש תמים וניטרלי, אלא אדם המקיים קשר עסקי עם המתלונן ועל כן, אין לתת משקל ממשי לעדותו. נוכח הדברים טען כי למצער הייתה התגרות מצד המתלונן במשיב, דבר המלמד על חולשת הראיות.

לעניין האפשרות לשחרור בחלופה, טען ב"כ המשיב כי המדובר במשיב נורמטיבי, שהינו מחוסר עבר פלילי וכי המיוחס לו בכתב האישום אינו מלמד על תכנון מוקדם, אלא על נסיבות של התגרות וקנטור מצד המתלונן. הוסיף כי מסקנתו הסופית של התסקיר, לפיה החלופה שהוצעה בעניינו אינה מתאימה, הינה מוטעית.

6. מנגד, טענה ב"כ המבקשת כי אין ממש בטענות ב"כ המשיב לעניין חולשת הראיות. ציינה כי מ. מתגורר באותו רחוב ובסמיכות למשיב ומכל מקום, אין בעצם הגעתו של המתלונן לאזור ביתו של המשיב כל התגרות מצידו. באשר לחלופה המוצעת, הפנתה לעמדת שירות המבחן, כמו גם לפסיקה הקיימת באשר למסוכנות העולה בסכסוכים משפחתיים. כן הפנתה לעובדה כי ניסיון סולחה בין הצדדים לא צלח.

דיון והכרעה:

7. לאחר שבחנתי את חומר הראיות, ואת טענות באי כוח הצדדים הגעתי לידי מסקנה כי דינה של הבקשה להתקבל. להלן נימוקיי;

ראיות לכאורה:

א.

בהתאם להוראת סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק

עמוד 2

המעצרים") על בית המשפט לבחון, טרם החלטתו על מעצר הנאשם עד תום ההליכים, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו במיוחד לו בכתב האישום. בשלב זה בוחן בית המשפט האם יש בכוחו של חומר הראיות הגולמי המצוי בידי התביעה להצביע על סיכוי סביר להרשעה [ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2)133; בש"פ 748/10 איסקוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו])]. המשקל שצריך להינתן לכל ראיה ייקבע על ידי הערכאה הדיונית בשלב בירור אשמתו של הנאשם כך שבית המשפט הבוחן את דבר קיומן של ראיות לכאורה במסגרת דיון במעצר עד תום ההליכים, אינו נדרש לשאלות כגון מהימנות העדים ולסתירות כאלה ואחרות, ככל שהן עולות מן העדויות שנגבו. רק מקום בו מוצא בית המשפט כי מדובר בסתירות מהותיות הגלויות על פני הדברים, עשוי הדבר לעתים להוביל למסקנה כי בשל חולשת הראיות לכאורה אין הצדקה למעצר מאחורי סורג ובריא או שיש מקום להורות על חלופת מעצר [ראו: בש"פ 4692/06 אלמוגרבי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו])].

בדיון לפניי לא כפר ב"כ המשיב בראיות הלכאוריות, לפיהן המשיב הוא שדקר את המתלונן וכל טענותיו התמצו בשאלת המיקום בו אירע המקרה נשוא כתב האישום.

לאחר שעיינתי בטענות ב"כ המשיב, מצאתי כי אין בהן ממש.

ראשית, אציין את הברור מאליו והוא כי טענת ה"התגרות" של המתלונן במשיב, הינה טענה אשר המקום לבחון אותה לעומקה הינו במסגרת שמיעת הראיות בתיק העיקרי ולא במסגרת דיון המעצר.

לגופו של עניין, כתב האישום עצמו מפרט כי המתלונן הגיע לזירה על מנת לפגוש במ, אשר מתגורר מול ביתו של המשיב, שם נפגשו כשכל אחד מהם נמצא ברכבו. דברים אלו תואמים את הודעותיו של המתלונן מהימים 14.9.14 ו- 16.9.14 וכן את הודעתו של מ מיום 15.9.14. עוד עולה מהודעות השניים כי נפגשו על מנת שהמתלונן יעביר למ חשבונות וכי טרם יציאת המשיב מביתו, שוחחו ברחוב בין 10 דקות (מ) לרבע שעה (המתלונן).

אשר להודעות המתלונן ומ, מצאתי אותן, נכון לשעה זו, סדורות וענייניות, ללא כל סתירות ממשיות העולות מן הדברים. הודעותיהם של השנים השתלבו ותמכו זו בזו באופן מלא. מכל מקום, הודעות אלה ייבחנו לעומק בבוא העת לכשיידון התיק לגופו של עניין.

ב"כ המשיב העלה כאמור טענות אודות מהימנותו של מ, אולם כידוע, כפי שפורט מעלה, אין בית המשפט נדרש לשאלת מהימנות עדים בשלב זה של בחינת הראיות לכאורה. טענות אלו של ב"כ המשיב ראוי כי יישמרו לשלב בו יתברר התיק לגופו, אז יהיה המקום להעלותן.

אל מול הודעותיהם הסדורות של מ. והמתלונן עומדת הודעתו של המשיב, אשר נכון לשלב בו אנו נמצאים לא נראית על פניה הגיונית ומתקבלת על הדעת. כאמור, במסגרת הדיון בתיק הסכים ב"כ המשיב לקיומן של ראיות

לכאורה בכל הקשור לעובדה שהמשיב הוא אשר דקר את המתלונן. אולם עיון בהודעות המשיב מהימים 14.9.14 ו- 17.9.14 מלמד כי המשיב מתכחש לחלוטין לעובדה כי הוא דקר את המתלונן ולטענתו הוא רק הותקף וכלל לא החזיק סכין בידו. למותר לציין כי נוכח הפגיעות שנגרמו למתלונן, כמו גם הודעות המתלונן ומ, הרי שגרסה זו של המשיב מעוררת תהיות וסימני שאלה, ולכך יש כמובן השלכה על יתר טענותיו, אף בנוגע לשאלת המיקום בו אירעו האירועים נשוא כתב האישום.

מעבר לכל האמור וזה החשוב, מצאתי כי אף לו הייתי מקבל את עמדת ב"כ המשיב באשר למקום בו שהה המתלונן טרם נדקר לכאורה ע"י המשיב, לא היה בכך להועיל למשיב בדבר נכון לשלב זה, ואין בכך בכדי להפחית ממסוכנותו אשר תפורט בהמשך. אף אם בחר המתלונן מיוזמתו להיפגש עם מ. דווקא מחוץ לביתו של המשיב, בין אם במתכוון ובין אם לאו, אין הדבר מפחית מחומרת מעשיו של המשיב עת יצא מביתו, תקף לכאורה את המתלונן באמצעות סכין, דקר אותו שתי דקירות אשר בנס לא הביאו לתוצאות הרוג אסון ואף הוסיף וניסה לפגוע בו באמצעות מפתח גלגלים לאחר הדקירה. איני מצליח לרדת לסוף דעתו של ב"כ המשיב בטענתו לפיה יש במיקום בו אירעו אירועי הדקירה בכדי להחליש את עוצמת הראיות הלכאוריות העומדות כנגד המשיב.

מכל מקום וכפי שצוין, אף לגופם של דברים לא מצאתי לכאורה ממש בטענת ב"כ המשיב לעניין זה, כאשר טענות המשיב אינן עולות בקנה אחד עם הודעות מ. והמתלונן. אוסיף כי אף עובדה שהשניים נפגשו לדבריהם כשהם בתוך מכוניתיהם וכי הפגישה ארכה זמן רב יחסית, אינה תומכת בטענת ב"כ המשיב לפיה כל מטרת המתלונן הייתה להתגרות במשיב, עת קבע את הפגישה סמוך לביתו. מכל מקום טענות אלו של המשיב, כמו טענותיו לעניין מהימנות העדים, דינן להיבחן כאמור עת יידון התיק לגופו ע"י הערכאה הדיונית.

עילת מעצר וחלופת מעצר:

ב.

באשר לעילת מעצר, הרי שהעבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום, מקימות עילת מעצר סטטוטורית נגדו לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים ועל המשיב לסתור חזקה זו.

העבירות בהן מואשם המשיב, הינן עבירות חמורות ביותר ומחומרות ניתן ללמוד אודות הסכנה הנשקפת מן המשיב, גם אם אין בעברו הרשעות קודמות. עניין לנו במי שלא בחל בשימוש בסכין, בו דקר את המתלונן שתי דקירות אשר כל אחת מהן לבדה יכלה להביא לקיפוד חייו. אין ספק כי מעשים חמורים מעין אלו, אשר בנקל עלולים היו להביא לתוצאות הרוג אסון, מלמדים על התנהלות חסרת שליטה של המשיב ובצידה, אף על מסוכנות ממשית העולה ממנו, המצדיקה ככלל את מעצרו עד תום ההליכים.

לעניין שימוש באלימות, קבע בית המשפט העליון לא אחת כי:

"לנוכח האלימות שפשתה כנגד בחברה הישראלית, מצווים בתי המשפט להכביד את ידם

**על עבריינים החוטאים בתחום זה, והכבדה משמעה גם שלילת חירותם של העבריינים אף
בטרם הסתיים משפטם" (בש"פ 2059/05 תק-על 2005 (1) 3026).**

כמו כן נקבע:

**"השימוש באלימות בחברה הישראלית הפך לנגע והשימוש בנשק קר או חם
ליישובם של סכסוכים, שוב אינו תופעה שחריגים חוטאים בה והיא נחלתם של
רבים, ובכללם בני נוער. על מנת לבער את הנגע או לפחות לצמצם את היקפו,
ראוי כי בית המשפט יבהיר בפסיקה עקבית מי שכך נוהג אחת דינו לשלם על כך
בשלילת חירותו, גם בטרם הורשע..." (בש"פ 3022/01 תק-על 2001 (2) 320).**

בענייננו עולה אף חומרה יתירה ממעשי המשיב, עת המתלונן הינו אחיו ואירוע הדקירה אירע לכאורה נוכח
סכסוך כספי בין השניים. כידוע, תיקי האלימות במשפחה יש להם נדבך מסוכנות וחומרה נוסף. בפסיקה נקבע
כי ככלל, מי שמואשם בהתעללות או באלימות כלפי בני משפחתו ייעצר עד תום ההליכים נגדו, אלא אם יתקיימו
נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן. (ראו בש"פ 7848/10 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 2.11.10); בש"פ
1315/04 נמיר נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 23.2.2004). בבוא בית המשפט לשקול שחרור לחלופה, הרי
שעליו להתרשם, בין היתר, מהנסיבות בהן בוצעו העבירות ומהתנהגות המשיב. לעניין זה נקבע:

**"...עבירות הנעברות תוך התפרצות זעם בלתי נשלטת, וכאלה הן, לרוב, עבירות
האלימות במשפחה, מחייבות מעצר, משום שחלופת מעצר, שביצועה תלוי תמיד
ברצון הנאשם עצמו, אינה אפקטיבית" [בש"פ 5273/99 פלוני נ' מדינת ישראל תק-
על 205 (3) 99].**

מנגד, המשיב הינו אדם מבוגר בן 49, אשר בעברו אין כל עבר פלילי ודומה כי המדובר באדם, אשר עד למועד
המיוחס לו לכאורה בכתב האישום, ניהל אורח חיים נורמטיבי. נוכח עובדה זו, מצאתי כי מן הראוי להפנות את
המשיב לשם קבלת תסקיר מעצר בעניינו, אשר יעמיק לבחון את נסיבות ביצוע העבירות, כמו גם את המסוכנות
הנשקפת ממנו.

מן התסקיר שהוגש ביום 12.11.14 עולה, כי למשיב קונפליקט מתמשך עם המתלונן והוריו. שירות המבחן
התרשם כי המשיב מסתיר דברים, מדחיק את כעסו ותסכוליו פנימה ואינו מגלה כל אמפתיה כלפי אחיו הנפגע.
נוכח הדברים העריך כי המשיב אינו בשל להיעזר בהתערבות טיפולית ולא ניתן לשלול סיכון להישנות התנהגות
דומה כלפי המתלונן בעתיד. בשים לב לכל האמור העריך שירות המבחן כי נתונים אלו מחייבים חלופת מעצר
מרוחקת ממקום מגורי המתלונן, אשר תאפשר פיקוח הדוק וסמכותי ע"י מספר ערבים.

שירות המבחן אף שוחח עם המתלונן, אשר הביע בפניהם את חששו באם ישוחרר המשיב בחלופה. כן הפנה
שירות המבחן לעובדה כי ניסיון "סולחה" בין הצדדים, לא צלח נכון לשעה זו.

עמוד 5

שירות המבחן בחן את החלופה המוצעת ע"י המשיב, בכפר עין מאהל, בפיקוחו של ערב יחיד בן 77. שירות המבחן ציין כי הגם שהתרשם מהמפקח כאדם המודע לנסיבות מעצרו של המשיב ומגויס לסיים את הקונפליקט בין הצדדים, הרי שהחלופה המוצעת אינה מתאימה שכן היא מבוססת על מפקח יחיד שאינו מצוי ביחסים קרובים עם המשיב ולא ברורה מידת יכולתו להוות עבורו דמות משמעותית ומציבת גבולות. נוכח הדברים לא המליץ שירות המבחן על שחרורו של המשיב בחלופה.

מסקנות אלו של שירות המבחן עומדות בפני עצמן ואין לי אלא להצטרף אליהן לחלוטין. המשיב נעדר כאמור עבר פלילי על אף גילו המבוגר ונוכח זאת ניתן לטעמי לשקול את שחרורו בחלופה, אלא שמן הנסיבות העומדות לחובתו, לרבות חומרת המיוחס לו בכתב האישום, הסכסוך המשפחתי בין הצדדים, חשש המתלונן מן המשיב וכן מסקנות התסקיר בעניינו, עולה מסוכנות ברורה וממשית מן המשיב כלפי המתלונן. בנסיבות אלו, על החלופה המוצעת בעניינו של המשיב להיות חלופה הרמטית והדוקה, המגובה בערבים סמכותיים.

מסופקני אם החלופה המוצעת והמפקח המוצע כשלעצמם עונים על התנאים האמורים וזאת בשים לב לקביעות התסקיר בעניין. מכל מקום, ברור כי אין כל מקום לבחון את שחרור המשיב בחלופה המוצעת, ללא שיתוסף לה מפקח אחד נוסף לכל הפחות, אשר יבחן ע"י שירות המבחן ויימצא כמתאים למשימת הפיקוח ההדוקה על המשיב.

5/4678313

8. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, אני מקבל את הבקשה נכון לשעה זו ומורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. באם יציג המשיב מפקח נוסף או חלופה אחרת, יישלח עניינו של המשיב לשם קבלת תסקיר משלים בעניינו.

ניתנה והודעה היום כ"ה חשוון תשע"ה, 18/11/2014 במעמד הנוכחים.

זיאד הווארי, שופט בכיר

הוקלדעלידיערייןבראנסה